

Η δίκη των Έξι. του Χρήστου Μπολώση

Τον Σεπτέμβριο του 1922 μια μαύρη, όπως εξελίχθηκε σελίδα της σύγχρονης ιστορίας μας έκλεισε με τον πιο τραγικό τρόπο. Με το ξερίζωμα του από αιώνων Ελληνισμού στην Ιωνία.

Ο Ναπολέων είπε ότι η ιστορία γράφεται από τους νικητές.

Στην προκειμένη περίπτωση οι «νικητές», ήταν οι πραξικοπηματίες Πλαστήρας – Γονατάς, οι οποίοι με τη «καλή» επανάσταση τους (ποτέ χούντα...) ανέλαβαν να κάνουν την «κάθαρση». Θα γίνει πολλές φορές στην ιστορία κάθαρση, όπως βέβαια την εννοούν οι εκκαθαρίζοντες, καθόσον ο έχων το μαχαίρι έχει και το πεπόνι και κατά διαβολική σύμπτωση πάντα οι «εκκαθαριστές» ανήκουν στην ίδια πολιτική παράταξη.

Έστησαν λοιπόν στο τάκα-τάκα μία δίκη, που οι δίκες του Στάλιν μπροστά της ήταν σαν αυτήν με πρόεδρο τον αλησμόνητο Διονύση Παπαγιαννόπουλο και μάρτυρα τον Βασίλη Αυλωνίτη ή Γύλο («Σωφερίνα»). Σκοπός της δίκης, ήταν να τιμωρηθούν (προσοχή όχι να δικαστούν, αλλά να τιμωρηθούν), οι θεωρούμενοι ως υπεύθυνοι για τις συνέπειες της Μικρασιατικής Εκστρατείας.

Κατηγορούμενοι ήταν οι **Γεώργιος Χατζανέστης**, διοικητής Στρατιάς Μικράς Ασίας, **Δημήτριος Γούναρης** πρώην πρωθυπουργός, **Νικόλαος**

Στράτος πρώην πρωθυπουργός, **Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης** πρώην πρωθυπουργός, **Νικόλαος Θεοτόκης** και **Γεώργιος Μπαλτατζής** υπουργοί στρατιωτικών και οικονομικών αντιστοίχως, στην κυβέρνηση Γούναρη, **Μιχαήλ Γούδας** υποναύαρχος και πρώην Υπουργός και **Ξενοφών Στρατηγός** υποστράτηγος και πρώην υπουργός.

Εξ' αυτών οι 6 πρώτοι, καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν αμέσως (στις 15 Νοεμβρίου) προφανώς για να μην επηρεαστεί η απόφαση από αντιδράσεις εσωτερικές και εξωτερικές και ήσαν πολλές. Μάλιστα ελέγχθη και το φαιδρόν, ότι ο Βενιζέλος ευρισκόμενος εις την αλλοδαπήν, έστειλε τηλεγράφημα για να μην εκτελεσθούν αλλά αυτό... άργησε να φτάσει. Αναζητείστε ευθύνες στα ΕΛΤΑ της εποχής...

Το κατηγορητήριο είχε τον χαρακτήρα «επαναστατικού» εγγράφου (!) και, σύμφωνα με την επικρατέστερη άποψη, συντάχθηκε από τον Γεώργιο Παπανδρέου πολιτικό Σύμβουλο της «Επανάστασης» και ανερχόμενο αστέρι της βενιζελικής παράταξης. Μέσα στο κατηγορητήριο υπήρξε ξεχωριστό κεφάλαιο που απέρριψε την ένσταση των κατηγορουμένων για δίκη από το ειδικό δικαστήριο της Βουλής!!!

Ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα είναι αρκετό για να γίνει αντιληπτόν το φαιδρόν και το στημένο της υποθέσεως: «... ότι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι, συναπεφάσισαν την μεταφορά μεγάλης δυνάμεως στρατού εκ του Μικρασιατικού Μετώπου, επί σκοπώ εξασθενήσεως αυτού ...»

Αυτή η δίκη παρωδία, άρχισε στις 31 Οκτωβρίου του 1922 και η απόφαση εκδόθηκε στις 15 Νοεμβρίου, δηλαδή μέσα σε 15 ημέρες οι Τιτάνες εκείνοι δικαστικοί μπόρεσαν να μελετήσουν και αξιολογήσουν στοιχεία (έγγραφα, διαταγές, ημερολόγια μονάδων, επίσημες εκθέσεις) για γεγονότα 4 ετών. Πραγματικά αχτύπητοι. Μήπως να τους αναστήσουμε για να διεκπεραιώσουν τον όγκο των δικογραφιών που έχουν κλείσει και τους διαδρόμους των δικαστηρίων; Τι λέει επ' αυτού ο κ. Φλωρίδης;

Απλώς να θυμηθούμε ότι η δίκη τη Πισπιρίγκου, ευρίσκεται ήδη στον ενδέκατο μήνα από της ενάρξεώς της ...

Αξίζει να σημειωθεί, ότι όπως αναφέρει στο βιβλίο του «Η αθώωση των έξι», ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Νίκος Τσάγκας, τόση ήταν η σπουδή για την έκδοση αποφάσεως, ώστε αυτή είναι «χωρίς γνωστό αριθμό».

Η απόφαση εκείνης της δίκης, για την οποία προκαταβολικώς, όπως προαναφέρθηκε, δεν υπήρχε η δυνατότητα ενστάσεως, ήταν τόσο σαθρή, ώστε μετά από 99 (!) χρόνια το Ποινικό Τμήμα του Αρείου Πάγου με την υπ αριθμ 1675/ 2010 απόφαση του, με την απόσταση του χρόνου και μακριά από τις πολιτικές πιέσεις της εποχής, ακυρώνει το εξαιρετικά αδύναμο κατηγορητήριο. Η απόφαση αυτή ήταν συνέπεια σχετικής αιτήσεως, που υπέβαλε ο κ Μιχαήλ Πρωτοπαπαδάκης, εγγονός του εκτελεσθέντος Πέτρου Πρωτοπαπαδάκη. Η δίκη των έξι, χαρακτηρίστηκε από τους περισσότερους ιστορικούς ως «αναγκαία πολιτική κίνηση».

Ο κομμουνιστής ιστορικός Τάσος Βουρνάς, θεωρεί ότι «η κατηγορία της ενσυνείδητης προδοσίας δεν μπορεί να ευσταθήσει». ο Ελευθέριος Βενιζέλος, αργότερα (αργότερα όμως...) συμφώνησε στο ότι «δεν δύναται να κατηγορηθούν δια πράξιν προδοσίας της πατρίδος», ενώ ο Θεόδωρος Πάγκαλος (ο παππούς και όχι ο άρτι εκδημήσας) είπε ότι «υπήρξαν μοιραία και αναγκαία θύματα στο βωμό της Πατρίδος»!!! Με πρώτο θύμα της δικαιοσύνης, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε. Και ο ίδιος ο Νικόλαος Πλαστήρας φέρεται να μετάνιωσε αργότερα (αργότερα κι αυτός) σύμφωνα με μαρτυρία φίλου του. Ο Βρετανός πρέσβης Λίντλη, χαρακτήρισε τη δίκη των έξι «αληθινή φάρσα», ενώ ο Ολλανδός ομόλογός του «ένα είδος θεατρικής παράστασης».

Το 1933 εντοιχίσθηκε μαρμάρινη πλάκα στην είσοδο του Υπουργείου Δικαιοσύνης, με τα ονόματα των εκτελεσθέντων, ενώ στον τόπο εκτελέσεως, όπου βρίσκονται οι λιτοί και απέριπτοι τάφοι τους, έχει κατασκευαστεί η εκκλησία της Αναστάσεως, που βρίσκεται στα σύνορα Παπάγου-Χολαργού, επί της ομώνυμου Οδού.

Πηγή : <https://www.dimokratia.gr/apopseis/>